

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se čena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 149.

V Ljubljani, v torek 1. julija 1884.

Letnik XII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

edini slovenski konservativni dnevnik,

nastopi s 1. julijem drugo polovico XII. leta svojega izhajanja. Ker je mnogim č. g. naročnikom sedaj naročnina pri kraju, prosimo jih uljudno, naj jo izvolijo o pravem času ponoviti, da se jim bo zamogel list tudi znanprej redno pošiljati. Ob enem naj pa, kakor do sedaj, tako tudi na dalje blagovoljno po ustrajnem razširjanju list podpirajo.

„Slovenec“ velja za Ljubljano ne da bi se na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se račun 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Propaganda in laška vlada.

(Dalje.)

2. Postanek propagande.

Omenili smo že, kako hitro so misijonarji širili sv. vero. Z navdušenjem so hiteli sinovi različnih redov proti vzhodu in zahodu, jugu in severu; velik je bil njihov vspah v Ameriki, Indiji in Japanu. In da so imeli misijonarji zadostno število vrednih naslednikov, ustanovili so se gori imenovani kolegiji.

Temu tako razširjenemu delovanju v vinogradu Gospodovem je bilo slednjič tudi treba nekakega središča ali vrhovnega nadzovanja. To dobro misel je sprožil že Gregor XIII. On je vsadil kal sedanji propagandi s tem, da je preosnoval in preuredil že obstoječ rimski kolegij (collegium romanum) z mnogimi stroški. Ta kolegij so bili ustanovili jezuitje in je bil njihovo glavno izobraževališče. Gregor je odmeril novo poslopje za 360 sob in 20 učilnic; osnoval je semenišče za vse narode, ker že pri otvorenju je bilo 25 govorov v 25 jezicah. Trije kardinali, Caraffa, Medici in Santorio, prevzeli so vodstvo tega zavoda in ob enem tudi nadzovanje misijonov med Maroniti, Slovani, Grki, Etiopci in Egipčani. Kakor vidimo, nadzorovali so s prva le mal del misijonov, ali ravno iz tega se je razvila propaganda, ki je osrednja oblast za vsa do sedaj samostojna misijonska podjetja raznih redov.

Vendar je preteklo še 50 let do postanka propagande. Med tem časom so se zedinili s katoliško cerkvijo Rutenei in Kopti, l. 1590 je pristopil h katoliški veri knez Badenski, Jakob, in kralj francoski, Henrik IV. se je sprijaznil z Rimom.

Leta 1613. je izdal Thomas a Jesu knjigo (The-saurus Sapientiae in gentiam salute procuranda), v kateri tudi piše: „V Rimu bi se morala ustanoviti kongregacija previdnih in vnetih mož, ki bi se ob določenih dneh resno s tem pečala, kako pomagati vsem narodom: s tolažilnimi pismi, predstavami rimskega katehizma, ki je sicer prestavljen že v mnogo jezikov, ki bi se pa mogel prestaviti še v druge; in sploh s pravovernimi spisi, čim krajše in pobožniše, toliko boljše. Sicer bi pa bila naloga te kongregacije le ta, ki jo je že od nekaj imela sv. cerkev in

apostoljska služba: narode v zvestobi utrjevati, pri katolikih, ki so zabredli v krivovere, vero poživiti, skrbeti za pravo pobožnost, druge bojevalce katoliške vere, škofo, misijonarje, župnike, oblasti, učitelje navduševati in voditi. To vse bi se moralo delati v imenu papeževem, brez posvetnih oblasti in cenzur; ker ravno s tem bi pokazal sv. stol, da ne išče gospostva ali dobička, razun dobička duš in tako bi se katoliška vera toliko bolj vtrdila. Na ta način bi papež pokazal svojo vse obsegajočo in očetovsko ljubezen in gorečnost za zveličanje duš ter kot najboljši pastir klical uboge ovčice, ki tavajo v puščavi paganstva, ali ob prepadu krivoverstva. Tako so tudi apostoli neprestano, tudi v železji, neverne narode, med katerimi so živeli, opominjevali na njihovo zveličanje.

Tako so delali papeži v največji stiski sv. cerkve, ko so bili preganjani, vjeti ali skriti v grobovih mučencev; ravno tako tudi njih nasledniki ob času, ko je cerkev imela mir: prvi Inocenci, Leoni, Gregorji, ti stebri in temeljni sv. cerkve. Ko bi papež cesarje, kralje, kneze, prelate, posebno pa redovniške generale in kapitelne bolj opominjal, da podpirajo misijone: bilo bi to velike važnosti za razširjevanje vere in ponovljenje božje službe. Bolj pa kakor vse prizadevanje, trud in človeško delovanje zaprla bi vrata krivoveri odkritosrečna dela ljubezni in bi utrdila vdanost in pokorščino podložnih.

Kongregacija naj bi imela štiri ali pet tajnikov, ki bi se odlikovali s znanjem razmer in jezikov, v prvi vrsti pa s pobožnim mišljenjem. Njih posel bi bil, predlagati kongregaciji redno vsa opravila, izvrševati njene določbe, skrbeti za primerne spise po potrebi vsake dežele in v istem jeziku in imeti zapisnike škofov, župnikov, prepovednikov, družin, posameznih izvrstnih katolikov in sploh tacihi oseb, ki bi mogle podpirati misijone. Enemu naj bi se izročil sever: Angleško, Škocija, Irsko, Francija, Nemčija, Danija, Švedija; drugemu Poljska, Litavija, Rusija, Ogrska, Sedmograško; tretjemu Dalmacija, Bosnija, Grška, grški otoki in Tracija; četrtemu Ciper, Mala Azija, Tripolis, Španija, Jeruzalem, Aleksandrija, Algir; petemu obojna Indija.

Dalje pisatelj našteva pripomočke, kako naj bi se razširjevale dobre knjige, in nadaljuje: „Pričnimo toraj delo s pogumom, ker božji blagoslov je očiten. Če samo mesto Genf, s knjigami in spisi, katerih premnogo razpošlje, skoraj ves svet napolnjuje s zmotami, moremo od božje pomoči gotovo pričakovati, da se bo s primerno pridnostjo mnogo zopet zboljšalo, in brez števila duš vrnilo k veri ali vsaj vtrdilo.

Mnogo je v Rimu lepih, duševnih mož Ali bi se med mnogimi tisoči ne moglo najti dvanajst mož, da bi se posvetili sv. delu, o katerem smo govorili, posvetili pravi nalogi sv. stola? — Saj so vendar tudi prejšnji papeži le tem potom po vsem svetu si ohranili veljavo, brez cerkvenega pmoženja ali posvetne pomoči. Kraljestvo božje naslanja se v prvi vrsti na srea in voljo ljudi, ki se drugače ne vzgojujejo in v njihovih dolžnostih ne udrže, kakor z gorečo ljubeznijo!

Tako piše l. 1612 Thomas a Jesu, nekaj let pred Gregorjem XV. (1621—1623). In ker je on pisal to knjigo v Rimu na povelje svojih prednikov in sam pravi, da so ga podpirali pri tem deli mnogi, izvrstni možje, smemo trditi, da je bila že občna želja in misel, ustanoviti propagando ali vodstvo vseh misijonov.

V tem času pa zasede stol sv. Petra učenec jezuitov, Gregor XV. Ludovisi, vzgojen v nemškem kolegiji. Novač piše o njem v svoji knjigi (elementi della Storia dei Pontiff): „Prva njegova skrb je bila, da zedini krščanske kneze zoper Turke in protestante. Cesarju Ferdinandu II. je poslal vojakov in denarja, isto tako poljskemu kralju Sigismundu.“

Ta papež je združil, tako rekoč, vse samostojno delujoče misijone v eni roki. Ustanovil je 22. junija 1622 s svojim pismom „Inscrutabili“ „congregatio de propaganda fide“ (zbirališče za razširjenje vere). V to kongregacijo je izvolil 13 kardinalov, 2 prelata in generalnega vikarja karmelitov. Ustanovno pismo govori sicer s splošnimi, tu pa tam temnimi izrazi, a kaže se vendar zadostno natančnostjo papeževa zavest pravic in dolžnosti, ktere izroči kongregaciji. Pismo namreč pravi: Papeževe službe glavna naloga je, da zmotene ovce pripelje k Jezusu, da spoznajo čedo in pastirja in da nehajo z božjo milostjo tavati po nesrečnem pašniku nevere in krivovere; da marveč pridejo na pašo prave vere in k vodi življenja. Bog je svet tako ljubil, da je daroval svojega edinorojenega Sina za njegov blagor. Če mora to že vsacemu kristjanu in posebno škofom biti v vzgled: mora najbolj še papeža spodbujati, ki ni postavljen le nad vso čedo, temveč tudi nad pastirje. Kajti, akoravno je Gospod vsem apostolom zapovedal oznanjevati evangelij: zapovedal je vendar v prvi vrsti Petru, njegovemu poglavarju . . . — Ne morem pa brez solz premišljati, kako veliko je postalo število blo-dečih in razkropljenih ovac v tem hudem času, ki niso nikoli poznale svete, vesoljne cerkve, ali so jo pa po satanovi zvižaji zapustile. Koliko narodov podjarmil si je muhamedanizem! in če še nekteri kličejo Kristusovo ime, navzeli so se vendar tako zelo strupa krivoverskega, da jih le malo spozna resnico.

(Dalje prih.)

Poglavje iz fizike.

IV.

Pisati kaj v časopise, kar ne more najti poti do volje in do desnice čitateljeve, je prazno delo. Bilo bi tudi moje delo prazno, ako bi se ne oziral na naše razmere, na naše moči in na naše protivne sile. Saj je tudi krog „Slovenčevih“ bralcev del katoličanstva: tudi oni imajo obilo moči, ktere lahko porabijo za razširjanje in vtrjenje katoličanstva in protivnih sil se tudi pri nas ne manjka. Kolikor več živih moči bode razvijala naša verno-narodna stranka, toliko večja bode tudi njena veljava, toliko več udov si bode pridobila, toliko gotoveje bode imela ljudstvo na svoji strani in toliko manj strahu je, da bi propadla. Toraj hočemo podpihovati in netiti boj med strankami? Gospoda, pomislite, da se mi ne bojujemo za stranko. Ako imenujem verno-narodne Slovence stranko z ozirom samo na politično gibanje: politika pa se mora ozirati na vse delujoče faktorje enako. Verno-narodna stranka hoče sicer tudi biti moč med drugimi močmi, toda ona se ne poteguje za-se kot stranka, ampak ker čuva predragocene narodove svetinje: njegovo vero in njegovo pravost v prvi vrsti, potem tudi njegov jezik in omiko. Povdarjam še enkrat: vero in pravost v prvi vrsti. Vera nas veže z Bogom, Bog nam je vse: tu imamo mero tudi za svetno. Samo en Bog je, in samo ena

Izvirni dopisi.

Iz Hrenovic, 29. junija. V osmini sv. Ivana smo. Medardovo vstrajno mokrotno vreme zamenjali z lepimi toplimi dnevi. Pa vsaj je bil že skrajni čas! Po cvetočih livadah in kruhanosnih njivah je bil vedno vodeni obsedni stan; dorasli Triglava sinovi razobesili so bele zastave in slano poslali v nižave. Pride kresna noč. Žareči kresovi razsvetle slovensko zemljo čarobno. Tam na Grintovcih, glej, kako plamtí in žari! Puščavnik na Golovu daje tudi znamenje življenja od sebe: vkresal je ogenj in se greje pri njem.

„Kraljica slovenskih gradov“ — bela Ljubljana — kakor vselej, se tudi kresni večer odlikuje. A Nanos naš nikakor zaostal ni. V Tržaškem zalivu tam se poskušajo vojne ladije. Merijo orjaki se: „Lissa“, „Princ Evgen“, „Tegetthoff“, „Cesar Max“ in drugi; z naših visočin pa smo jim svetili, razsvitljevali čudapolno kresno noč — razsvitljevali morje Jadrijansko ter pozdravljali Dalmatince vrle brate pomorščake... Istina! lep in svet je Slovencu ta večer — svet zlasti tu našim ljudem. Iz cvetic raznobojnih spletajo ti vence, te obesijo pred hiše, ali položé na strehe. Zvezde po nebu se užigajo — zažigajo na holmih in hribih pa kresovi. Zdaj se še zvonovi oglašé, katerih slovesno pritrkujoč po cerkvah vseh rojstni dan sv. Ivana kakor jednim glasom svetu oznanujejo.

Ali sveti so ti duhovi tudi cerkvi katoliški! Prav v tem času imenitni prazniki drug družemu sledé. V osmini sv. Janeza še obhajamo god apostolskih prvakov svetih apostelnov Petra in Pavla; sedmi dan potem pa slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda. In da se ozreš od vigilije apostolskih prvakov, teden dni nazaj, imaš pa sv. Alojzija, varuha šolske mladine. Praznik imajo ta dan šole. Po mestih in na deželi učenci in učenke god „angelskega mladenča“, kolikor le moč, slovesno praznujejo. Prav slovesno praznovali so ga tudi naši. V Hrašče, v pol ure od farne cerkve oddaljeno lepo vas je šla mladina v procesiji s banderom sv. Alojzija na čelu. V prostorni ter snažni ondodni podružnici pri sv. maši je nato molila in pela. Potem šla na vrt trgovca g. P. Krajgarja in ondi se nedolžno razveseljevala ter ljubeznjivo zabavala. Za zabavo so skrbeli dobrotniki šolski. Dosti čez dve sto nadepolnih šolarjev je bilo zadovoljnih. Da se je svečanost tako ponesla gré hvala in čast velečast. g. župniku dr. J. Sterbencu, ki je podjetje to z novci podprl, g. Andreju Lavrenčiču, ki je za ta namen 5 gold. poslal, g. Maksu Lavrenčiču, ki je radodarno iz svoje prodajalnice nekaj „za zobé“ v obilni meri dodal in drugim prijateljem naše mladine; kakor tudi g. Petru Krajgarju, kateri je dobre volje prostore dal in še „nameček“ določil.

Iz Vipave, 30. junija. (Ali Postojna ali Postojina?) Nisem sicer jezikoslovec, vendar se drznem sprožiti misel, ki se mi že mnogo časa vsiljuje. Zakaj namreč so jeli sosebo v novejšem času mlajši pisatelji lepe slovenske imena čisto po nepotrebnem daljšati in kvariti? Vzemimo na priliko: lepo ponosno ime „Postojno“ spremenili so v „Postojino“, po katerem pravu in čemu, si ne vem raztolmačiti. Vem pa od svojega 13letnega bivanja ondi, da živa duša ne izrekuje Postojina tudi ne s polglasom, temuč Postojno; in to ime je nastalo, kakor sem čul od starih ljudi od tega, ker se je v ondodni okolici vedno mnogo ropnih ptic, postojni ali orlov nahajalo; in tudi še dandanašnji ni brez njih, posebno za hribom Sovičem se zmirom še ktere nahajajo. Tudi sem čul od ondodnih prebivalcev, da se v starih časih tudi v nemškem jeziku ni glasilo ime Adelsberg, kakor dandanašnji, marveč „Adlersberg“, kar bi bilo po naše „Postojnski hrib“, homec ali gora, sploh kraj, kjer še postojne, orli zbirajo. Iz povedanega je razvidno, da je najboljšé ako ostanemo pri starem lepem imenu „Postojna“ in ne „Postojina“, ki se mi zdi da nima nobenega pomena. Čemu bi kvarili lepe slovenske imena? Ni li dovolj, da nam jih tujei kvarijo? „Ne bodite šalobarde Kranjci moji!“ — bi rekel Prešern. (Res takega svojeglavnega kvarenja, ki je še veliko slabeje, kakor Postojina namesto Postojna, ni kraja ne konca — človek že res dandanes ne vé več, kaj in kako bi pisal, da bi bilo prav. Piše vsak po svojem in vsak — ima prav! Vredn.)

Domače novice.

(† Pogreb prečastitega kanonika Franceta Kramarja) bo jutri 2. t. m. popoldne ob petih, osmina pa bo v Šenklažu v ponedeljek 7. t. m. ob osmih. Ranjki je popisal svoje življenje sam, ter prav zanimivo naslikal šolske in domače razmere v prejšnjih časih, zlasti pa na drobno popisal zidanje krasne starološke cerkve. Upamo, da nam bode mogoče iz tega zanimivega spisa svojim čitateljem podati obširnejše črtice. Za zdaj le omenjamo, da je bil ranjki g. kanonik rojen v Prigorici, fare Dolenjevaške pri Ribnici 16. novembra leta 1800. 1826 je bil v mašnika posvečen kot semeniški duhoven. L. 1827 prišel je za kaplana v Šent-Jernej na Dolenjskem, l. 1831 pa za stolnega kaplana v Ljubljano. L. 1833 je postal fajmošter v Loškem potoku, l. 1843 pa fajmošter in dekan v Postojni, od kjer je l. 1847 prišel za dekana v Staro Loko. Že v Loškem Potoku in Postojni je kazal posebno vnemo in zanimanje za krasoto hiše božje, ker je prenovil in popravil tamošnjo cerkev in zidal farovž, posebno pa se je ta njegova lastnost razodevala v Stari Loki, kjer je prenovil naprej farovž, potem vse podružnice naposled pa zidal prekrasno farno cerkev, ki je ena naj lepših na Kranjskem. L. 1867 postal je kanonik in semeniški vodja v Ljubljani, ter je bil l. 1870, ko so se bili ranjki škof Vidmar podali k vesoljnemu cerkvenemu zboru v Rim, tudi generalni vikar. Po smrti ranjkega prošta Kosa bil je do l. 1877 tudi deželni poslanec za loški, kranjski in tržiški okraj, in deželno-odborniški namestnik. L. 1873 se je odpovedal vodstvu v semenišči, delal je pa še zmerom po svoji moči za blagor škofije in dežele naše. Njemu gre prva zasluga, da se je zidala hiralnica, in da se je osnovalo duhovno podporno društvo, čigar predsednik je bil do svoje smrti. V zgodovini dežele in škofije naše se bo toraj častno omenjalo njegovo ime, oni pa, ki so ga poznali osebno, ga bodo gotovo ohranili v spominu, ker je bil zares jako blag mož. Naj v miru počiva!

(Za vkupnega predsednika) obeh konferenc Vincencijeve družbe v Ljubljani bil je 27. junija od opravnega sveta mesto ranjkega kanonika Gogale izvoljen mil. g. prošt dr. Ant. Jarec. Pri isti seji opravnega sveta, kateri oskrbuje vse vkupne zadeve obeh Ljubljanskih konferenc ter vodi „Marijanišče“ (deško sirotišnico), bili so tudi izvoljeni prečast. g. kanonik Andr. Zamejic, za predsednika konferenci sv. Nikolaja, preč. g. mestni župnik, Jan. Rozman, pa za predsednika konferenci sv. Jakoba.

(Imenik vseh krajev na Kranjskem.) C. kr. kranjsko deželno poglavarstvo je 31. decembra 1857 izdalo „Abecedni spisek imen vseh seliš, grajšin, gradov in gradičev v Kranjski vojvodini z ozirom na razdelitev dežele leta 1854.“ Ker se je pa v teku 30 let zdatno spremenilo ne le število hiš in prebivalcev, ampak tudi politična in sodnijska razdelitev, potem daljava od enega kraja do drugega, kakor tudi uprava državnih, okrajnih in občinskih cest in srenjskih potov, bi bila nova izdaja imenika krajev naše dežele zeló potrebna in koristna, ne le za vse državne, deželske in duhovske urade, ampak tudi za župane, občinske predstojnike, potovalce, kupce itd. Na prepotrebno nujno izdajo novega imenika v smislu onega spiska 1857 letá in na podlagi naj-novejših zanesljivih podatkov in daljave v kilometrih opozorujemo visoko c. kr. deželno vlado s prošnjo, da naj bi se novi imenik razun v deželnem zakoniku tudi tiskal v posebnih slovenskih iztisih, kateri bi se gotovo v obilnem številu in naglo poprodali. — Taka izdaja pa, kot je „Imenik krajev vojvodine Kranjske“, ki sta ga izdala gg. Ign. pl. Kleinmayer & Fed. Bamberg l. 1874 na podlagi ljudskega števljenja od 31. decembra 1869 po c. kr. statistični centralni komisiji, je nepopolna in nezadostna. V tem imeniku še vseh krajev ni, ne daljave od kraja ali občine do sodnijskega in političnega okraja, ne načina zveznih cest in potov, toraj ne najdemo v njem najvažnejših stvari, katerih najbolj potrebujemo.

(V tukajšnji podkovski šoli) so se 26. in 27. junija vršile skušnje pred izpraševalno komisijo, kateri je predsedoval začasni vodja podkovske šole,

dr. vitez Karol Bleiweis-Trsteniški, in ktere člani so bili c. kr. okrajni živinozdravnik gosp. Ferd. Gaspari in učitelj podkovske šole, g. Edvard Šlegel. Kovačev, ki niso obiskali podkovske šole, bilo je devet, sedem Kranjcev in dva štajarska Slovenca. Vsi prestali so skušnjo z povoljnim vspehom. Učencev podkovske šole bilo je deset, vsi iz Kranjskega, izprašani so bili iz podkovstva in nauka, kako se ogleduje klavna živina in meso, vsi prestali so skušnjo z dobrim vspehom, posebno odlikovala sta se Janez Tomazič iz Vipave in Anton Žorž in Goč, okraja Postonjskega. Pri skušnji bil je pričujoč g. deželni poslanec Robič, kod odbornik c. k. kmetijske družbe Kranjske.

(Prehitra vožnja) po Ljubljani dela od dne do dne malim otrokom in odraslim večje preglavice. V nekterih krajih se še brzonog človek komaj ogne po bliskovo letočim konjem. Naj bi posestniki čilih in spočitih konj, kadar se po našem mestu vozijo, pomislili, da tudi pešci svoje življenje ljubijo in tako radi, ko oni, živé. Saj se počasi tudi daleč pride. Posebno po trgih in ulicah, kjer je veliko občinstva, naj vozniki ne podé konj v skok, marveč mirno in počasi vozijo. Če se že hočejo s hitro vožnjo ponašati in v dirkah drug drugega prekositi, naj to store zunaj Ljubljane, kjer ni nevarnosti za ljudi. Tam lahko dirjajo konji v skok, kolikor jim ljubo in drago, in se lahko skušajo s hitrostjo najhitrejšega brzovlaka. V mestu pa je prehitra vožnja nepotrebna in zeló nevarna. Komur se kam mudí, naj se pa prej od doma pelje; mi pešci tudi ne letamo po mestu. Ko bi se prepogosti prestopki zaradi prehitre vožnje strogo kaznovali, bi vozniki že jenjali konje po mestu v skok poditi.

(Splošno delavsko podporno društvo za Kranjsko) se snuje v Ljubljani in bo stopilo v zvezo z vsemi drugimi že obstoječimi enakimi društvi po drugih deželah. To podjetje, v kterega bo vstopil lahko vsak delavec brez razločka narodnosti in se bo za male krajcarje lahko za dneve bolezní preskrbel in to tudi če se bo iz Ljubljane v kako drugo mesto selil, kjer tako enako društvo obstoji — radostno pozdravljamo, ker bo delavcu odvalilo težek kamen od srca, skrb namreč, kaj bi bilo tedaj, ako zbolí.

(Za nemški „Schulverein“), ki ima jako slabo nado, da bi ponemčil našo deželo, posebno slabo pa od tedaj, odkar se je prepovedalo neslanetom, ki jim šolske zadeve nič mari niso, v taiste vtikati se — napravi na korist svojega zaloga v sredo zvečer v tukajšnji kazini veselico; pri kateri bodo tudi vojaški godci godli. Ko bi pač enkrat celemu „Schulvereinu“ domov zagodli!

(Razpisana) je služba c. kr. višje sodnije svetnika pri deželni sodnji Ljubljanski. Prošnje na predsedništvo c. kr. deželne sodnije Ljubljanske do 15. julija 1884.

(Trgovinska in obrtna zbornica.) (Konec.)

4. Druge rešitve:

a) Poročilo z dne 31. decembra 1883 tukajšnjemu c. kr. vojaškemu oskrbovalnemu založišču o množini goved, zalogi moke itd. v Ljubljani in v okolici.

b) C. kr. dež. vladi, c. kr. okr. glavarstvu in mestnemu magistratu izročilo se je več slovenskih izstisov osnovalnih pravil za obrtne zadruge združne bolniške blagajne, združne razsodiške odbore in za pomočniške zbornice, katerih prevod je oskrbela zbornica.

c) Vloga na glavno ravnateljstvo c. kr. priv. južno-železniške družbe na Dunaji zaradi premene voznega reda med Mariborom-Franzensfeste in nazaj, oziroma brzovlakov št. 401 in 402. V rešitvi te vloge je omenjeno glavno ravnateljstvo odgovorilo, da mu letos ne bode možno, odpraviti nedostatne zveze koroških brzovlakov z jadrnimi vlaki glavne črte na južni progí.

d) Poročilo na c. kr. finančno ministerstvo zaradi premene propisa za blagajniško rokovanje, zadevajočega sprejemanje poškodovanega, obrezanega, prevrtanega in zeló obrabljenega denarja, oziroma zaradi izdave naredbe, po kateri bi se smele poškodovane, obrezane, prevrtane in zeló obrabljene desetine in dvajsetice jemati za popolno vrednost, ali pa jeden novčič pod popolno vrednost, t. j. za 9 in oziroma 19 novčičev.

e) Vabilo lastnikom tovarn za rafinovanje železa, naj vpošljejo statistične podatke, da bode priredilo in izdalo novo narodno knjigo o rudarstvu za l. 1885 c. kr. poljedelsko ministerstvo.

f) Poročilo na c. kr. trgovinsko ministerstvo zaradi premene poštné zveze med Lescami-Bledom

